

Barányi László (1931–2008)

Ismét gyászt hozott az idő, a sors ismét kőhöz vágott egy kupát, amelyben az erdő és a homokhátság szeretetének (évtizedeken át érlelt) nemes itala gyöngyözött.

Szívünkben mély fájdalommal, lelkünkben

mégis megnyugvással, tudatunkban a megváltoztathatatlan, a legvégsőt elfogadva búcsúzzunk dr. Barányi László Bedő-díjas, aranydip-lomás erdőmérnöktől, a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság nyugalmazott igazgatójától, egy hajdan volt soproni nagy évfolyam vadászmesterétől, a Kiskunság Laci bácsijától.

Régóta tudtuk, hogy szervezeted perben áll Veled, mégis bízunk, hogy akaraterőd késleltetni tudja a kórt, a végső határidőt.

A Sors, a Természet kifürkészhetetlen elrendelése keresztülhúzta bizakodásunkat, reményeinket. És most itt állok hamvaidd előtt, szomorú kötelességtudattal, hogy elköszönjek Tőled a Kiskunsági Erdészeti és Faipari Zrt. vezetése, a Társaság minden munkatársa, a kiskunsági erdészek, barátai, évfolyamtársaid, vadásztársaid, ismerőseid és tisztelőid nevében.

Búcsúzni itt, most, számomra a legnehezebb kötelesség. Több mint fél évszázada (1950 őszén) együtt léptünk be az Alma Mater kapuján.

Ifjúságunk legszebb éveit együtt töltöttük az Alma Mater padjaiban, és együtt őriztük azóta is (eltűnt ifjúságunk) szívünkben nem hervadó emlékeit.

Gyászolunk. Gyászunk mély csöndje másféle csönd, mint az erdőé. A gyász, a temető csöndje. Emlékezésre készlet és tiszteletjes főhajtásra.

1954-ben végezt Sopronban, az akkori Erdőmérnöki Főiskolán. Szakmai pályafutását a Dél-mátrai Állami Erdőgazdaság Gyöngyöstarjáni Erdészeténél kezdte. 1955 októberétől már a Kiskunságban dolgozik a Kunadacsi Erdészetnél. 1958-tól a Szabad-szállási, 1962-től a Kerekegyházi Erdészet vezetője. 1967. december 1-től az erdőgazdaság igazgatója.

Egy hosszú, sikeres, odaadással szolgált életpálya, egy nagy ívű karrier minden állomása nem sűrithető bele a búcsúzás rövid perceibe. Akik most eljöttek, munkatársaid, kollégáid, évfolyamtársaid, egyben barátaid, ismernek, szeretnek és tisztelnek. Életutad nyitott könyv előttük.

Szakmai pályádat az Alföld homokján jártad végig. Azon a homokon, amely sokunk számára – akik itt születünk, akik hosszú idő óta itt dolgozunk – a legdrágább.

Erdészszemmel, erdészszívvel Te ennek a homoknak a felvirágoztatásán dolgoztál. Azért, hogy ezen az 50 éve még sívó homokon bódító illatú akácok, gyantás fenyvesek, csillogó levelű szürkenyárasok legyenek. Ezen a homokon építettél fel egy, a kor színvonalán álló erdőgazdaságot, ahol az emberek naprakész gazdasági

szemlélettel, hiánytalan szakmai tudással, és megfelelő technikai felszereltséggel dolgozhattak.

Barányi László olyan ember volt, aki önmagánál is jobban szerette a barátait, a munkatársait. Életfilozófiáját – az arany oklevelek átadása alkalmára összeállított „Hagyásfák üzenete” c. évfolyamkrónikában így fogalmazta meg: „Mindenki járja az életben a maga útját, tanuljon abból, és másokéból, a lényeg: hogy dolgozzon emberként!”

Ez a mottó vezetett oda, hogy kiérdemelted nagyon sok kollégád, munkatársad, az erdészeti ágazat megbecsülését. Reális gondolkodásmódot tiszteletet ébresztett mindazokban, akik kapcsolatba kerültek Veled.

A másokért való szolgálatot jelentette számodra a megyei vadászmesteri, a lövészklub elnöki tiszte is.

Emberi magatartásod, szakmai felkészültséged révén köztisztletben álló szakember voltál.

De aki a munka hétköznapijaiban is – elejtett szavakkal ugyan – mindig éreztetted, hogy a család, a gyermek életünk értelme, tevékenységünk mozgatórugója.

S annak a családnak, amely most összefogott lélekkel áll itt hamvaidd mellett, egy dolog jelenthet enyhe gyógyírt fájdalmára: olyan ember nevével viselhetik, akinek emléket – rajtuk kívül – több százan kegyelettel őrizzük.

Az égi erdők és vadászmezők adjanak Neked örök nyugalmat!

Isten veled!

Bondor Antal

Horacsek Vilmos (1925–2007)

1925-ben született a szlovákiai Somorján. Szülei még gyermekkorában meghaltak, ezért rokonainál nevelkedett. Az iskolában hamar feltűnt kiváló szellemi képességeivel, tehetségével. Eredetileg térképezés

akart lenni, aztán megpályázott Neszmélyen egy gyakornoki állást 19 évesen. Ápril Ernő erdőmérnök javaslatára jelentkezett az esztergomi Magyar Királyi Alerdész Szakiskolába, ahol 1945 októberében sikeres vizsgát tett. A minisztériumból ekkor Zalaegerszegrre rendelték, hogy megkezdje munkáját, onnan pedig a zalalövői erdőgazdonságra, a pusztapáti kerületgondnoksághoz került. 1950-től 1953-ig Zalalövön erdőgazdonsághelyettes volt. Ebben az időben nősült meg. Házasságából négy gyermek született.

Somorjai születésű lévén, mindig az volt a vágya, hogy a Szigetközben élhessen és dolgozhasson. 1953 áprilisában megpályázott és elnyert Mosonmagyaróváron egy erdészeti állást. Először Dunakilitin lakott, majd 1959-ben családjával Dunaszigetke költözött. A sérfeynyöszigeti erdészkerületben kezdett dolgozni, ahol több mint negyed évszázadon keresztül kerületvezető erdészként tevékenykedett.

Közben 1958-62 között elvégezte a soproni erdészeti technikumot.

Vérbeli erdész, a változó Szigetköz, Duna-ártér kiváló ismerője, gyakorlati szakember volt. Különösen az erdőművelési munkák álltak közel hozzá, különös gondot fordított a termőhelynek leginkább megfelelő fafajok kiválasztására. Az új nyárfajták ártéri viszonyok közötti alkalmazása is sok feladatot rótt rá. Az 1978-ban kezdődött Bős-Nagymaros vízlépcső építésének erdészeti érintő feladataiból is kivette részét és a tőle megszokott magas szakmai színvonalon látott el.

Három alkalommal kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést, illetve egy alkalommal miniszteri kitüntetésben is részesült.

1985-ben ment nyugdíjba, de utána is aktív közéleti ember maradt falujában. Számos írása, helyi napilapban megjelent cikkei foglalkoztak a Duna, a Szigetköz problémáival.

Hosszú betegeskedés után 82 éves korában, 2007. február 2-án hunyt el.

Emlékét megőrizzük

Schnierer János (1928–1987)

1928-ban született Rajkán. Apja tanult szakmája kertész, de sokáig vadőr volt különböző vadásztársaságoknál, így az erdő és a vad szeretetét már a szülői házból hozta magával. Az elemi iskolát Rajkán végezte,

utána az itteni faiskolában dolgozott, mint csemetekerti munkás. 1943-ban állandó munkás, majd vadőrgyakornok lett a rajkai erdőben. 1946-ban a Tolna megyei Gerjénbe költözött a család, mert apja itt kapott vadőri állást, ahol ő is, mint vadőr dolgozott 1949-ig. Ekkor visszaköltöztek Rajkára, és ettől fogva megint az erdészetnél lett a munkahelye. 1951-ben kéthónapos erdészeti szakmunkástanfolyamot végzett, és brigádfőnök erdész lett az akkori Magyaróvári Erdőgazdaság doborgazi erdészkerületében.

1952-ben képesítést szerzett az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskolában, ezután a Győri Erdőgazdaság Mosonmagyaróvári Erdészeténél dolgozott, előbb mint csemetekert-kezelő Szlány Ferenc üzemegység-vezető irányításával. 1953-tól mint kerületvezető erdész, a tejfalusi kerületben teljesített szolgálatot, majd 1975-től a rajkai erdészkerület irányítását vette át. Évente 4-4,5 ezer köbméter fát termeltetett, 10-15 hektár erdőfelújítást végeztetett el.

Az ártéri erdészek közül a legjobbakhoz tartozott, munkáját lelkiismeretesen, szakszerűen végezte. Ezt bizonyítják kitüntetései, 1955-ben Kiváló Műszaki Dolgozó, 1959-62-66-ban Kiváló Dolgozó lett, 1971-ben a Munkaérdemrend bronz fokozatát kapta, 1979-ben Kiváló Munkáért MÉM elismerésben részesült. Én 1974-től ismerem, 1978-tól közvetlen munkatársak lettünk, mivel én is a Mosonmagyaróvári Erdészethez kerültem. Sokat tanultam tőle, mind szakmailag, mind emberileg. Következetes volt munkájában, megkövetelte a lelkiismeretes munkavégzést, de törődött a beosztottjaival,

nemcsak munkahelyi, de magánéleti gondjait megoldásában is. Fáradhatatlan volt a munkában, rá jellemző becsülettel teljesítette feladatait. Az újra is fogékony volt, a hosszútávú fakitermelési technológia az ő kerületében lett először bevezetve, oly sikerrel, hogy a FAGOSZ által meghirdetett fakitermelési versenyben fakitermelő brigádja 1977-ben országos első helyezést ért el.

Érdeklődött az új erdőművelési megoldások és új nyárfajták iránt is. 1978-ban kezdődött a Bős-Nagymaros vízlépcső építése, melynek során a Rajka-dunakiliti tározótó kialakításában óriási feladatot oldott meg, a tőle megszokott magas szakmai színvonalon.

Szakmai sokoldalúsága mellett családi élete is példás volt. 1988-ban ment nyugdíjba. Gyakran találkoztunk ezután is, de a szakmától sem szakadt el, a Rajkai és Dunakiliti Tsz. és számos magán erdőgazdálkodó szakirányítója volt december 3-án bekövetkezett haláláig.

Búcsúzunk Tőled János, emlékedet örökök megőrizték.

Pápai Tamás

Varga Béla (1919–2007)

1919. november 6-án született Himodon. Édesapja erdőőr volt Tölösmajorban. Elemi iskoláit Egyházaskeszőn végezte. 1941-től rövid háborús megszakítással, ahol sebesülést is szerzett. Erdészkesztést az Esztergomi Magyar Királyi Alerdész Szakiskolában szerzett, ahol 1943-ban végzett.

Szakmai pályafutását Himód környékén erdész-vadász beosztásban kezdte.

1956-ban helyezték át a Győri Erdészethez a Csangota pusztai kerületbe, ahol 23 éven át, 1979-ben történt nyugdíjazásáig kerületvezető erdészként dolgozott. Több száz hektár erdő letermelése, felújítása, ápolása, gondozása fűződik tevékenységéhez. A sólinkai és csangotai csemetekertekben tölgyes fenyőcsemete-termeléssel is foglalkozott.

Nyugdíjasként is évekig kijárt volt erdészkerületébe az ifjú erdészeket segíteni. Idős korában, élete utolsó napjáig is érdeklődött kollégái, az erdőben történetek iránt.

2007. március 12-én 88 éves korában csendesen elhunyt.

Emlékét őrzik a Tét környéki erdők.

Csóka Lajos (1938–2008)

Pusztacsaládon született 1938. június 18-án egy sokgyermekes Sopron megyei családban.

1952-55 között a Soproni Erdészeti Technikumban tanult. Szakmai munkáját a Dél-Mátrai Erdőgazdaság Gyöngyöstarjáni Erdészeti kezdte kerületvezető erdészként. A nehéz és rendezetlen elszállásolását nehezen viselte, idegennek érezte magát. Az első adódó alkalmat kihasználva visszajött a Du-

nántúltra a Sárvári Erdőgazdaság Szelestei Erdészetihez. Később a Csepregi Erdészeti felhasználási műszaki vezetője lett.

1966-ban a cég sárvári gépüzemének vezetője lett.

Hogy új beosztásának jobban megfeleljen, beiratkozott a Körmendi Gépész Üzem-mérnöki Főiskola levelezői szakára. Egy év után azonban úgy dönt, hogy tanulmányait Körmenden abbahagyja azzal a szándékkal, hogy azt Sopronban folytatja. Mire az adminisztrációt elrendezi, az erdőmérnök in a levelezői oktatás megszűnik.

1980 nyarán egy hírtelen jött betegség támadja meg. Bal lábát combközépen amputálni kell. Ezt a durva beavatkozást egy nagyon nehéz időszak követi.

Ez az életerős 42 éves ember fegyelmettségével és hatalmas akaraterével kijött a kilátástalannak tűnő helyzetből. Tudta, hogy az eddig végzett munkáját már nem tudja tovább végezni. Egyéves rehabilitációja után munkára jelentkezett. Legnagyobb örömeinkre annyira felépült, hogy újra dolgozni kezdett a Sárvári Erdészeti. Saját elhatározásából az erdőgazdaság jóváhagyásával munkaügyi szakképzésért szerzett. Ezután kinevezték a Sárvári Erdészeti Igazgatóság munkaügyi- és szociálpolitikai előadójának. Ezt a munkát 1999. év végéig, nyugdíjba vonulásáig végezte.

Munkáját a „Kiváló dolgozó” és egy „A szakmai kiváló dolgozója” kitüntetéssel ismerték el.

Sírodnál fejet hajtva állunk, és osztozunk a család gyászában. Gyászolja öt felesége, fia és családja, két unokája, még élő testvérei, az igazgatóság valamennyi dolgozója, a Soproni Erdészeti Technikum 1955-ben végzett „A” osztályos társai és minden közeli ismerőse.

Nyugodjál békében!

Molnár István

Szontagh Pál (1925–2008)

2008. február 20-án a hajnali órákban, egri otthonában, életének 83. évében, váratlanul elhunyt dr. Szontagh Pál aranydiplomás erdőmérnök, az Erdészeti Tudományos Intézet nyugalmazott tudományos tanácsadója, a

Magyar Tudományos Akadémia doktora, a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdőmérnöki Karának címzetes egyetemi tanára, a Magyar Rovartani Társaság egykori alelnöke.

Neve és személye fél évszázadon keresztül összekapcsolódott a hazai erdővédelmi, erdészeti rovartani kutatásokkal. Hosszú és eredményes pályafutása során többek között foglalkozott a nyárok és füzek, a tölgyek rovaraival, a biológiai erdővédelem egyes kérdéseivel. Kedvenc rovarcsoportjai a cincérek és a díszbogarak voltak.

Meghatározó szerepet játszott az Erdővédelmi Figyelő-Jelzőszolgálat és az Erdészeti Fénycsapda Hálózat megalapításában és működtetésében. Számos erdészeti fénycsapda

még ma is ott működik, ahol Tallós Pállal együtt, közel fél évszázada kijelölték a helyét. Több mint 20 éven át szerkesztette és írta az Erdészeti Tudományos Intézet által évenként kiadott erdővédelmi prognózis könyveket.

Vendéglelődként több egyetemen tartott rovartani és erdővédelmi tárgyú előadásokat. Jól illusztrált, érdekesítő előadásait a hallgatók mindenkor nagy érdeklődéssel fogadták. Előadásából a nagy tudás mellett az erős szakmai elhivatottság is kivilágott. Az általa tanulmányozott rovarokról személyes ismerősként, szinte baráti hangnemben beszélt.

Jelentős szerepet töltött be a hazai tudományos minősítésben is. Több tucatra rúg azoknak a száma, akiknek kandidátusi vagy éppen nagydoktori cselekményében bírálóként, bizottsági tagként, vagy elnökként közreműködött. Alapos, kritikus, de mindenkor jóindulatú volt.

Eredményeit több mint 150 publikációban tette közzé. Kiváló kapcsolatot tartott fent az erdészeti gyakorlattal. A kutatási eredményeire alapozott védekezési technológiákat a mai napig sokfelé alkalmazzák.

Precíz, rendszerető ember volt. Magánéletében és szakmai tevékenységében egyaránt. Akkurátusan dokumentálta terepi felvételi adatait, és rendezte rovar-, dia- és béli gyűjteményét.

Bár aktívan sohasem politizált, közismert, hogy nem volt odaadó híve a rendszerváltás előtti időszak politikájának. Lehet, hogy ennek is köszönhető, de hivatalos elismerésekkel nemigen halmozták el, holott szakmai munkássága ezt mindenképpen indokolta tette volna. Az okleveleknél és medáloknál azonban biztosan többre is értékelte azt a tiszteletet és megbecsülést, ami az erdészeti gyakorlatban dolgozó kollégák részéről áradt felé. Jóval nyugdíjazása után is kikérték véleményét erdővédelmi kérdésekben.

Személyében a rovartan és az erdészettudomány kiemelkedő szakembere távozott közülünk. 2008. március 4-én, kedden 14 órakor az egri Minorita templomban búcsúztatták, és itt is helyezték örök nyugalomra.

80. születésnapjára, egykori munkahelyén az ERTI Erdővédelmi Állomásán „meglepetés ünnepséget” szerveztünk számára. Rendkívüli módon meghatódott, nagyon jól esett neki, hogy kollégái és tanítványai nem feledkeztek meg róla. Már terveztük, hogy 85. születésnapjára is rendezünk valami hasonlót. Sajnos a Sors másként rendelkezett...

Nyugodj békében Pali bácsi!

Csóka György

Új belépők

Szabolcs-Szatmár-Bereg m. HC: *Tőkés Judit* e.középfok, **Bp. FVM HC:** *Schváb Zoltán* e.felsőfok., **Soproni HC:** *Peszlen Roland* tanuló, **Miskolci HC:** *Druzsba Attila* et., *Bodolay István* em., **Bp. HM HC:** *Fesztőry Tamás* em., *Bálbory Gábor* et., *Acsai Gábor* et., *Ifj. Csikos Imre* et., *Lázár Miklós* et., *Ács Piroska Katalin* em., *Kovács Gábor* e.felsőfok, **Kaposvári HC:** *Szerecz Péter László* tanuló